NILS WAHL
FŐTANÁCSNOK INDÍTVÁNYA
Az ismertetés napja: 2015. május 21.[1]

**C-124/13. és C-125/13. sz. egyesített ügyek**

**Európai Parlament és Európai Bizottság**
**kontra**

**az Európai Unió Tanácsa**

„Közös halászati politika — Megsemmisítés iránti kereset — A tőkehalállományokra és az ezen állományok halászatára vonatkozó hosszú távú terv létrehozásáról szóló 1243/2012/EU tanácsi rendelet — Jogalap — Az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének hatálya — Technikai végrehajtási intézkedések”

1. Tágabb értelemben véve a vizsgált ügyek az uniós intézmények közötti azzal kapcsolatos nézeteltérést tükrözik, hogy a Parlamentnek milyen szerepet kellene betöltenie Lisszabon után a többéves terveknek a közös halászati politika (a továbbiakban: KHP) keretében való elfogadásához vezető eljárásban. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt a halászati (és mezőgazdasági) intézkedések jogalapját az EK 37. cikk képezte. E rendelkezés alapján a Tanácsnak volt döntő szerepe az intézkedések elfogadásában, a Parlament pedig a konzultáción keresztül csupán mellékes jelentőséggel bírt. Ma már azonban nem ez a helyzet, mivel a KHP is a rendes jogalkotási eljárás hatálya alá tartozik.

2. Ebben az összefüggésben a Parlament és a Bizottság is keresetet terjesztett elő a tőkehalállományokra és az ezen állományok halászatára vonatkozó hosszú távú terv létrehozásáról szóló 1342/2008/EK rendelet módosításáról szóló, 1243/2012/EU tanácsi rendelet (a továbbiakban: megtámadott rendelet) megsemmisítés iránt.[2] Erre azért került sor, mert a Tanács törölt két rendelkezést az eredeti bizottsági javaslatból,[3] amelyet az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján rendes jogalkotási eljárásban nyújtottak be a Parlamenthez és a Tanácshoz. A Tanács úgy határozott, hogy e két rendelkezést az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése szerinti aktusban külön fogadja el. Az EUMSZ e cikke értelmében a Tanács jogosult intézkedéseket elfogadni a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozóan.

3. A jelen eljárás célja annak meghatározása, hogy a Tanács jogszerűen járt-e el.

1 — Eredeti nyelv: angol.

2 — 2012. december 19-i rendelet (HL 2012. L 352., 10. o.).

3 — A tőkehalállományokra és az ezen állományok halászatára vonatkozó hosszú távú terv létrehozásáról szóló, 2008. december 18-i 1342/2008/EK tanácsi rendelet módosításáról szóló, európai parlamenti és a tanácsi rendeletre vonatkozó COM(2012) 498 végleges javaslat (a továbbiakban: bizottsági javaslat).

## I – **Jogi háttér**

### A – *A Szerződés vonatkozó rendelkezései*

4. Az EUMSZ 43. cikkének (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„A 40. cikk (1) bekezdésében előírt közös piacszervezést, továbbá a közös agrárpolitika és a [KHP] célkitűzéseinek megvalósításához szükséges egyéb rendelkezéseket a Gazdasági és Szociális Bizottsággal folytatott konzultációt követően rendes jogalkotási eljárás keretében az Európai Parlament és a Tanács állapítja meg.”

5. Az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése kimondja:

„A Tanács, a Bizottság javaslata alapján, intézkedéseket fogad el az árak, a lefölözések, a támogatások és a mennyiségi korlátozások rögzítésére, továbbá a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozóan.”

### B – *Az alaprendelet*

6. A halászati erőforrások KHP alapján történő védelméről és fenntartható kiaknázásáról szóló 2371/2002/EK rendelet (a továbbiakban: alaprendelet)[4] létrehozza a halászat területén hozandó intézkedések keretét és megállapítja az ezen intézkedésekre vonatkozó alapelveket.

7. Az alaprendelet (6) preambulumbekezdése a következőképpen szól:

„A fenntartható kiaknázás célja hatékonyabban elérhető a halászati gazdálkodás többéves megközelítésével, beleértve a biztonságos biológiai határértékeken lévő vagy az azokon belüli állományokra vonatkozó többéves gazdálkodási terveket. A biztonságos biológiai határértéken kívüli állományok esetében elsődleges fontossággal bír a többéves helyreállítási terv elfogadása. A tudományos szakvéleményeket követve, előfordulhat az ezen állományokra irányuló halászati erőkifejtés lényeges csökkentése.”

8. Az alaprendelet (7) preambulumbekezdése szerint:

„E többéves terveknek meg kell adniuk az érintett állományok fenntartható kiaknázásának céljait, tartalmazniuk kell a lehalászási szabályokat, amelyek megállapítják az éves fogás és/vagy a halászati erőkifejtés határértékeinek kiszámítási módját, és gondoskodniuk kell más sajátos kezelési intézkedésekről, azok más fajokra gyakorolt hatásait is számításba véve.”

9. Az alaprendelet 1. cikke a következőképpen határozza meg a KHP hatályát:

„(1) A [KHP] kiterjed az élő vízi erőforrások és az akvakultúra védelmére, kezelésére és kiaknázására, valamint a halászati és akvakultúra-termékek feldolgozására és kereskedelmi forgalomba hozatalára ott, ahol e tevékenységeket a tagállamok területén, közösségi vizeken, közösségi halászhajókon, vagy – a lobogó szerinti állam elsődleges felelősségének sérelme nélkül – a tagállamok állampolgárai végzik.

(2) A [KHP] összefüggő intézkedéseket biztosít a következőkre vonatkozóan:

a) az élő vízi erőforrások védelme, kezelése és kiaknázása;

4 — 2002. december 20-i tanácsi rendelet (HL L 358., 59. o.; magyar nyelvű különkiadás 4. fejezet, 5. kötet, 460. o.).

[…]”

10. Az alaprendelet 2. cikke a KHP célkitűzéseit ekként határozza meg:

„(1) A [KHP] fenntartható gazdasági, környezeti és társadalmi feltételekkel biztosítja az élő vízi erőforrások kiaknázását.

E célból a Közösség az elővigyázatosság elvét [helyesen: megközelítését] alkalmazza azon intézkedések meghozatalakor, amelyek az élő vízi erőforrások védelmére és megőrzésére vonatkoznak, azért, hogy biztosítsák azok fenntartható kiaknázását, és hogy a lehető legkisebbre csökkentsék a halászati tevékenységnek a tengeri ökoszisztémára gyakorolt hatását. A Közösség a halászati gazdálkodás esetében az ökoszisztéma alapú szemlélet progresszív alkalmazására törekszik. A gazdaságilag életképes és versenyképes halászati és akvakultúraágazaton belül hozzá kell járulnia a hatékony halászati tevékenységekhez, megfelelő életszínvonalat biztosítva azok számára, akiknek megélhetése a halászati tevékenységektől függ, valamint figyelembe véve a fogyasztók érdekeit is.

(2) A [KHP-t] a jó kormányzás alábbi elveinek kell vezérelniük:

[…]

b) olyan megbízható tudományos szakvéleményeken alapuló döntéshozatali folyamat, amely kellő időben eredményeket hoz;

[…]

d) összeegyeztethetőség a többi közösségi politikával, különösen a környezetvédelmi, szociális, regionális, fejlesztési, egészségügyi és fogyasztóvédelmi politikával.”

11. A 4. cikk meghatározza a KHP célkitűzéseinek elérése érdekében elfogadandó intézkedések típusait. Az intézkedéseket a rendelkezésre álló tudományos, műszaki és gazdasági szakvélemények és különösen a Halászati Tudományos, Műszaki és Gazdasági Bizottság által összeállított jelentések figyelembevételével kell meghozni. Ezen intézkedések a 4. cikk (2) bekezdése alapján különösen tartalmazhatnak az egyes állományokra vagy állománycsoportokra vonatkozó, a halászati állománypusztulás és a halászati tevékenységek környezeti hatásának korlátozása érdekében hozott intézkedéseket:

„[…]

a) az 5. cikk alapján helyreállítási tervek elfogadása;

b) a 6. cikk alapján gazdálkodási tervek elfogadása;

c) az állomány fenntartható kiaknázásában elérendő célok meghatározása;

d) a fogások korlátozása;

e) a halászatra jogosult halászhajók számának és típusának rögzítése;

f) a halászati erőkifejtés korlátozása;

g) technikai intézkedések elfogadása, beleértve:

i. a halászfelszerelések szerkezetére, a fedélzeten található halászfelszerelések számára és méretére, a használatuk módjára, valamint az ilyen felszereléssel történő halászatkor a fedélzeten tartott fogások összetételére vonatkozó rendelkezéseket;

[…]

h) a szelektívebb vagy alacsony kihatású halászatot elősegítő ösztönzők – beleértve a gazdasági természetűeket is – létrehozása;

[…]”

12. Az 5. cikk a helyreállítási tervekre vonatkozik. Ennek értelmében:

„(1) A Tanács prioritásként fogadja el a helyreállítási terveket azokra a halászatokra vonatkozóan, amelyek a biztonságos biológiai határokon kívüli állományok kiaknázására irányulnak.

(2) A helyreállítási terv célja a biztonságos biológiai határokon belüli állomány helyreállításának biztosítása.

A helyreállítási terv védelmi referenciapontokat tartalmaz, mint például olyan szinteket, amelyekhez az állományoknak a biológiai határon belülre történő helyreállítását viszonyítják.

A szinteket a következő paraméterekben fejezik ki:

a) populáció mérete és/vagy

b) hosszú távú hozam és/vagy

c) halászati állománypusztulási arány és/vagy

d) a fogások stabilitása.

[…]

(3) […]

A helyreállítási tervnek többévesnek kell lennie, és jeleznie kell a megállapított szintek eléréséhez szükséges várható időtartamot.

(4) A helyreállítási terv tartalmazhatja bármelyik, a 4. cikk (2) bekezdésének c)-h) pontjában említett rendelkezést, valamint a lehalászási szabályokat, amelyek a fogási határok irányítására előre meghatározott biológiai paraméterek csoportjából állnak.

A helyreállítási terv tartalmazza a halászati tevékenységekre vonatkozó korlátozásokat, kivéve ha ez nem szükséges a terv céljának eléréséhez. [...]

[…]”

*C – 1342/2008/EK rendelet*[5]

13. A tőkehalállományokra és az ezen állományok halászatára vonatkozó hosszú távú terv létrehozásáról, valamint a 423/2004/EK rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 1342/2008 rendeletet (a továbbiakban: tőkehal-gazdálkodási terv) a Tanács a Bizottság javaslata alapján és a Parlamenttel való konzultációt követően az EK 37. cikknek megfelelően fogadta el.

14. Az 1342/2008 rendelet (7) preambulumbekezdése kimondja:

„A halászat okozta állománypusztulásra vonatkozó célok elérésének biztosítása és a visszadobás lehető legnagyobb mértékű visszaszorításának támogatása érdekében a halászati erőkifejtésben kifejezett halászati lehetőségeket is olyan szinten kell meghatározni, amely összhangban áll a többéves stratégiával. E halászati lehetőségeket, amennyire csak lehet, a halászeszközök típusai szerint, a jelenlegi halászati módszerek alapján kell meghatározni. Helyénvaló a gazdálkodási rendszer hatékonyságára vonatkozó rendszeres felülvizsgálat előírása, és különösen annak biztosítása, hogy a halászati erőkifejtések szabályozási rendszere felülvizsgálatra kerüljön, amennyiben a tőkehalállományok elérik a legmagasabb fenntartható hozam mellett történő kiaknázáshoz szükséges szintet.”

15. E rendelet (9) preambulumbekezdése szerint:

„A fogásmennyiségek meghatározása és elosztása, valamint az állományok legalacsonyabb és elővigyázatossági szintjének, a halászat okozta állománypusztulási arány szintjének, továbbá a tagállamok számára az egyes halászati erőkifejtési csoportok tekintetében megengedett legnagyobb erőkifejtéseknek a meghatározása, és bizonyos hajócsoportoknak az e rendeletben foglalt erőkifejtési rendszerből való kizárása a [KHP] kiemelt fontosságú intézkedése. Helyénvaló, hogy e meghatározott kérdések vonatkozásában a Tanács fenntartsa magának a jogot a végrehajtási hatáskörök közvetlen gyakorlására.”

16. A rendelet az 1. cikke értelmében tervet határoz meg a következő földrajzi területeknek megfelelő négy tőkehalállományra vonatkozóan: Kattegat, Északi-tenger, Skagerrak és a La Manche csatorna keleti része, a Skóciától nyugatra fekvő terület és az Ír-terger.

17. A 1342/2008 rendelet 5. cikke a következőképpen határozza meg a többéves terv célját:

„(1) Az 1. cikkben említett terv biztosítja a tőkehalállományoknak a legmagasabb fenntartható hozam mellett történő fenntartható kiaknázását.

(2) Az (1) bekezdésben megállapított célkitűzést a tőkehalak megfelelő korcsoportjai tekintetében az alábbi arányú állománypusztulás fenntartása mellett kell megvalósítani. […]

(3) Az Északi-tengerben, a Skagerrakban és a La Manche csatorna keleti részén található tőkehalállományokat illetően az (1) bekezdésben megállapított célkitűzést a tőkehalak megfelelő korcsoportjai tekintetében a 8. cikkben említett arányú állománypusztulás fenntartása mellett kell megvalósítani.”

18. Az 5. cikkben meghatározott cél elérése érdekében az 1342/2008 rendelet 5. cikke, és 6–10. cikke a teljes kifogható mennyiségre (a továbbiakban: TKM) vonatkozó külön szabályokat állapít meg. A rendelet 11–17. cikke a halászati erőkifejtés korlátozásait rögzíti.

5 — 2008. december 18-i tanácsi rendelet (HL 2008. L 348., 20. o.)

19. Pontosabban az 1342/2008 rendeletnek a megtámadott rendelet általi módosítását megelőzően hatályos változata tartalmazta a 9. cikket, amely a TKM-ek meghatározására abban az esetben követendő eljárásra vonatkozó szabályokat állapította meg, amikor a szükséges adatok hiányában a rendelet 7. és 8. cikke nem volt alkalmazható. A rendelet 12. cikke a megengedhető legnagyobb halászati erőkifejtés kiszámításának módját rögzíti.

D – *A megtámadott rendelet*

20. A Bizottság 2012. szeptember 12-én fogadta el az 1342/2008 rendelet több rendelkezésének módosítására vonatkozó javaslatot. E javaslat az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésén alapult. Tekintettel arra, hogy a tőkehal-gazdálkodási terv későbbi átfogóbb felülvizsgálatát már bejelentették, a bizottsági javaslat átmeneti megoldást kívánt nyújtani az azonosított legsürgetőbb problémákra.[6] A javaslatot az elfogadás napján megküldték a Parlamentnek és a Tanácsnak, valamint az Európai Gazdasági és Szociális Bizottságnak (EGSZB).

21. Azon módosítások mellett, amelyeket a Tanács később az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján külön rendeletben fogadott el – ahogy az a fentiekből kitűnik –, a javasolt módosítások – különösen, de nem kizárólag – a következőkre vonatkoztak: a halászati erőkifejtés kiszámítására a tagállamok által alkalmazandó módszer (a 4. cikk módosítása), bizonyos hajóknak a halászati erőkifejtési rendszerből való kizárására irányuló eljárás egyszerűsítése (a 11. cikk módosítása, és a 11a-11d. cikk beillesztése), és a tagállamok azon kötelezettsége, hogy kezeljék a nagy mértékű visszadobásokat, valamint hogy biztosítsák a 11. és 13. cikkben foglalt ösztönzők megfelelő nyomon követését és ellenőrzését (a 14. cikk módosítása).

22. A megtámadott rendeletet 2012. december 19-én az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján fogadták el. E rendelettel a Tanács módosította az 1342/2008 rendelet 9. és 12. cikkét.

23. A rendelet (8) preambulumbekezdése megmagyarázza azon okot, amely miatt a megtámadott rendeletet az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése, és nem az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján fogadták el:

„A 9. és 12. cikk módosításai részletes egyedi szabályokat állapítanak meg a [TKM-ben] és a halászati erőkifejtés korlátozásában kifejezett halászati lehetőségek meghatározása céljából. A szóban forgó módosítások a tőkehal-gazdálkodási terv célkitűzéseinek módosítása nélkül kiigazítják a halászati lehetőségek meghatározására jelenleg alkalmazandó szabályokat. Következésképpen olyan intézkedésekről van szó, amelyek a [TKM-eknek] és a halászati erőkifejtés korlátozásainak a meghatározására és elosztására irányulnak, és amelyek nem tekinthetők sem a halászati piacok közös szervezésének létrehozására irányuló rendelkezéseknek, sem pedig a [KHP] célkitűzéseinek megvalósításához szükséges egyéb rendelkezéseknek.”

24. A megtámadott rendelet az 1342/2008 rendelet 9. cikkének helyébe lép, és létrehozza a TKM-ek megállapítására vonatkozó különleges eljárást:

„(1) Amennyiben a [TKM] 7. cikk szerinti megállapításához nem áll rendelkezésre elegendő információ, a Kattegatban, a Skóciától nyugatra fekvő területeken és az Ír-tengerben élő tőkehalállományokból kifogható teljes mennyiségeket a tudományos szakvélemények által ajánlott szinten kell megállapítani. Ha azonban a tudományos szakvélemények által ajánlott szint az előző évi [TKM-nél] több mint 20%-kal magasabb, akkor a [TKM-et] az előző évihez képest 20%-kal magasabban kell meghatározni, amennyiben pedig a tudományos szakvélemények által ajánlott szint az előző évi [TKM-nél] több mint 20%-kal alacsonyabb, akkor a [TKM-et] az előző évihez képest 20%-kal alacsonyabban kell meghatározni.

6 — A javaslathoz csatolt indokolás; COM(2012) 498 végleges, 2–4. o.

(2) Az (1) bekezdéstől eltérve, amennyiben a tudományos szakvélemény azt tartalmazza, hogy nem szabad célzott halászatot engedélyezni, és hogy

a) a járulékos fogásokat minimálisra vagy a lehető legkisebbre kell csökkenteni; és/vagy

b) a tőkehal-fogásokat a lehető legkisebbre kell csökkenteni,

a Tanács határozhat úgy, hogy a következő egy vagy több évben a [TKM] tekintetében nem alkalmaz éves kiigazítást, feltéve, hogy a megállapított [TKM] csak a járulékos fogásokra vonatkozik.

(3) Amennyiben a [TKM] 8. cikk szerinti megállapításához nem áll rendelkezésre elegendő információ, az Északi-tengerben, a Skagerrakban és a La Manche csatorna keleti részén élő tőkehalállományból kifogható teljes mennyiségeket e cikk (1) és (2) bekezdésének értelemszerű alkalmazásával kell megállapítani, hacsak a Norvégiával folytatott konzultációk a [TKM-ek] más szinten történő megállapításához nem vezetnek.

(4) Amennyiben a tudományos szakvélemény azt támasztja alá, hogy a 8. cikk (1)–(4) bekezdésében megállapított szabályok alkalmazása révén nem teljesíthetők a terv célkitűzései, a Tanács a fent említett rendelkezések ellenére alternatív [TKM]-szintet állapíthat meg.”

25. A megtámadott rendelet módosította az 1342/2008 rendelet 12. cikkét is. E cikk (4) és (6) bekezdésének módosított változata értelmében:

„(4) Azon összevont erőkifejtési csoportok esetében, amelyeknél a (3) bekezdés d) pontjának megfelelően kiszámított összesített halfogás értéke 20% vagy annál több, éves kiigazításokat kell alkalmazni. Az érintett csoportok számára megengedett legnagyobb halászati erőkifejtést a következőképpen kell kiszámítani:

a) amennyiben a 7. vagy 8. cikk alkalmazandó, a referenciaértékre ugyanazt a százalékos kiigazítást kell alkalmazni, mint amit az említett cikkek a halászat okozta állománypusztulás tekintetében megállapítanak;

b) amennyiben a 9. cikk alkalmazandó, a halászati erőkifejtés kiigazításához a [TKM] előző évhez viszonyított kiigazításához használt százalékos arányt kell alkalmazni.

[…]

(6) Amennyiben a megengedett legnagyobb halászati erőkifejtést négy egymást követő évben csökkentették, a Tanács a (4) bekezdéstől eltérve úgy határozhat, hogy a következő egy vagy több évben a megengedett legnagyobb halászati erőkifejtés tekintetében nem alkalmaz éves kiigazítást.”

## II – **A Bíróság előtti eljárás és a kereseti kérelmek**

26. A C-124/13. sz. ügyben előterjesztett keresetében a Parlament azt kéri, hogy a Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet; és

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

27. A C-125/13. sz. ügyben előterjesztett keresetében a Bizottság azt kéri, hogy a Bíróság:

– semmisítse meg a megtámadott rendeletet;

– a megsemmisített tanácsi rendelet joghatásait a C-125/13. sz. ügyben hozandó ítéletet követően ésszerű ideig, vagyis az ítélethozatalt követő év január 1-jétől számított legfeljebb egy teljes naptári évig tartsa fenn, és

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére.

28. A Bíróság elnöke 2013. április 19-i végzésében az írásbeli és a szóbeli szakasz lefolytatása, valamint az ítélethozatal céljából egyesítette a C-124/13. és a C-125/13. sz. ügyet. A Bíróság elnöke 2013. szeptember 11-i végzésével mindkét ügyben megengedte a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a Lengyel Köztársaság beavatkozását a Tanács kérelmeinek támogatása végett.

29. Mindkét keresetre vonatkozó egyesített ellenkérelmében a beavatkozó kormányok által több kereseti kérelem tekintetében támogatott Tanács azt kéri, hogy a Bíróság:

– érdemben teljes egészében utasítsa el a Parlament és a Bizottság által előterjesztett kereseteket;

– a Parlamentet és a Bizottságot kötelezze az eljárás költségeinek viselésére;

– vagylagosan, amennyiben a Bíróság megsemmisíti a megtámadott rendeletet, állapítsa meg, hogy a megtámadott rendelet joghatásai véglegesek.

30. Írásbeli észrevételeket nyújtott be a Parlament, a Bizottság és a Tanács, valamint a spanyol, francia és lengyel kormány; mindannyian előadták szóbeli észrevételeiket a 2015. február 24-i tárgyaláson.

## III – **Elemzés**

### A – *A felek fő érvei*

31. A C-124/13. sz. ügy egyetlen jogalapja keretében a Parlament azt állítja, hogy a megtámadott rendelet jogellenes, mivel azt téves jogalap alapján fogadták el. A Parlament azzal érvel, hogy a rendeletet a céljára és tartalmára tekintettel az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján kellett volna elfogadni, rendes jogalkotási eljárásban a Parlament társjogalkotóként való közreműködésével.

32. E tekintetben a Parlament különösen azt állítja, hogy a többéves tervek – úgymint a jelen ügyekben érintett tervek – a halállományok védelmének és az azokkal való gazdálkodásnak az eszközei. Minden terv egy egységet alkot, valamint csupán a KHP fenntarthatóságra és védelemre irányuló céljainak elérésére irányuló rendelkezéseket tartalmaz. Az ilyen terveket tehát teljes egészében az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján kell elfogadni.

33. A Parlament nem ért egyet a bizottsági javaslat kettébontásával. A Parlament szerint a kettébontás az eljárással való visszaélésnek minősül, továbbá kiüresíti az aktus jogalapja és súlypontja közötti alapvető kapcsolatra vonatkozó ítélkezési gyakorlatot. Következésképpen a Tanács a javaslat kettébontásával mesterséges módon választhatott a javasolt aktus egyes elemeinek külön jogalapot, miközben az aktus minden elemét lehetett volna egyetlen jogalapra, az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésére alapítani, ha az aktust az eredeti javaslatnak megfelelően egyetlen egységként fogadják el.

34. A C-125/13. sz. ügyben a Bizottság a keresetét három jogalapra alapítja.

35. Először is a Bizottság a Parlamenthez hasonlóan fő kifogásaként a megtámadott rendelet jogalapját vitatja. A Bizottság szerint a Tanács nem volt jogosult arra, hogy a bizottsági javaslatot kettébontsa, és hogy annak egy részét az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján fogadja el. A Bizottság azt állítja, hogy a javaslatnak teljes egészében a 43. cikk (2) bekezdésén kellett volna alapulnia, mivel a megtámadott rendelet rendelkezései nem tartoznak a 43. cikk (3) bekezdésének hatálya alá, hiszen azok az e területet érintő politikai döntéseket befolyásolják.

36. Másodszor a Bizottság szerint a Tanács a javaslat kettébontásával és a megtámadott rendelet elfogadásával olyan döntéshozatali eljárást követett, amely megsértette a Parlament és az EGSZB intézményi előjogait, vagyis a Parlament részvételi jogát és az EGSZB azon jogát, hogy vele megfelelően konzultáljanak.

37. Harmadszor a Bizottság előadja, hogy a saját kizárólagos javaslattételi joga sérült a megtámadott rendelet jogalapjának megváltoztatásával. E jogsértés lényegében amiatt következett be, hogy a változás alapvetően módosította a bizottsági javaslat jellegét.

38. A beavatkozó kormányok által támogatott Tanács vitatja a felperesek érveit. Véleménye szerint a megtámadott rendelet a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozó intézkedés, és így az helyesen alapult az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésén. Azt állítja, hogy a javaslat céljával és tartalmával kapcsolatosak azon megfontolások, amelyek a bizottsági javaslat kettébontására és egyes rendelkezések külön aktusban való elfogadására vezették. A Tanács ezért nem érti, hogy a javaslat kettébontására vonatkozó döntése hogyan érintheti bármely módon a Bizottság kizárólagos javaslattételi jogát.

## B – *Háttér*

39. Alkotmányos szempontból a jelen ügyek jelentősége aligha becsülhető túl. Ennek oka, hogy a fő kérdés az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének a mezőgazdasággal és halászattal kapcsolatos (jogalkotási és egyéb) intézkedések elfogadása tekintetében tulajdonított hatály. Ebben az értelemben a Bíróság e rendelkezések hatályára vonatkozó megközelítése jelentős következményekkel fog járni az e területen a különböző intézmények által betöltött szerepre és a követett döntéshozatali eljárásra. Egyértelmű, hogy intézményi szempontból a jelen ügyek valóban nagy jelentőségűek.

40. A jelen ügyek lényege különösen annak meghatározásában rejlik, hogy az uniós intézmények Lisszabon után milyen szerepet töltenek be a halászati intézkedések elfogadásában, és különösen hogy mi jellemzi a Tanács azon hatáskörét, hogy e területen a Parlament nélkül lépjen fel.

41. Kétségtelen, hogy valamely konkrét uniós intézkedés megfelelő jogalapját esetről esetre kell értékelni. Az is igaz, hogy a Bíróság még nem foglalkozott az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének Unión belüli intézkedésekkel összefüggésben való elhatárolásáról. Azt azonban a Bíróság megállapította, hogy hogyan kell e rendelkezéseket értelmezni az uniós külkapcsolatokkal összefüggésben. A Venezuelai Bolivári Köztársaság lobogója alatt közlekedő hajók részére a Francia Guyana partjainál uniós vizeken való halászati lehetőségek engedélyezésével kapcsolatos európai uniós külső hatáskörökre vonatkozó új keletű ítéletében[7] a Bíróság különbséget tett e két jogalap között.

42. Ebben az ítéletben a Bíróság alapvetően megállapította, hogy az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésében meghatározott rendelkezések elfogadása azon kérdés mérlegelését feltételezi, hogy azok szükségesek-e az EUM-Szerződésben szabályozott közös politikák célkitűzéseinek megvalósításához. Fontos, hogy ezen értékelés politikai döntéssel jár együtt, amelyet az uniós jogalkotónak kell fenntartani.

7 — Parlament és Bizottság kontra Tanács ítélet, C-103/12 és C-165/12, EU:C:2014:2400, 50. pont (a továbbiakban: Venezuela-ítélet).

43. A Bíróság azonban annak kifejtésével folytatta, hogy a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozó intézkedések elfogadását érintő EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének összefüggésében más a helyzet. A leglényegesebb, hogy a Bíróság szerint e jogalap nem követel meg ilyen mérlegelést. Ennek oka, hogy az e rendelkezés alapján hozott intézkedések alapvetően technikai jellegűek, és azokat az *EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján elfogadott rendelkezések végrehajtása* érdekében kell meghozni.

44. Az feltétlenül igaz, hogy a jelen ügyek a hátterük és bizonyos tekintetben a jogi összefüggésük szempontjából különböznek a Venezuela-ítélet alapjául szolgáló ügytől. Nem szabad azonban elfelejtkezni arról, e kétségkívül különböző körülmények között a Bíróság – nagytanácsban eljárva – kifejtette, hogy hogyan kell értelmezni az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdését és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését. Márpedig alapvető fontosságú emlékezni arra, hogy a jogi és gazdasági szereplők tiszteletben tartják az e Bíróság ítélkezési gyakorlatát és magatartásukat annak megfelelően alakítják. Ez különösen jellemző e sajátos helyzetre, amelyben az ítélkezési gyakorlat alapvető szerepet tölt be a jog alakításában. Ezért gondolom azt, hogy a jogbiztonsággal kapcsolatos fontos okok követelik meg a nagytanács által hozott új keletű ítélet tiszteletben tartását, és az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése ezen ítéletben megállapított értelmezésének követését. Nem látok kellő okot arra, hogy e rendelkezések értelmezése ne legyen ugyanúgy érvényes a jelen ügyekben.

45. Erre tekintettel meg kell vizsgálni a Venezuela-ítéletnek az Unión belüli intézkedéseket érintő döntéshozatalra gyakorolt hatását. Ahogy azt be kívánom mutatni, a Venezuela-ítéletből következik, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az különös típusú végrehajtási intézkedések elfogadására biztosít jogalapot, és így az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésében foglalt jogalaphoz képest hierarchikusan alárendelt.

46. Mielőtt konkrétan a megtámadott rendeletet vizsgálnám, néhány általánosabb észrevételt teszek az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének hatálya tekintetében. Végül röviden foglalkozom a jelen ügyekben felmerülő egyéb kiemelkedő kérdésekkel.

## C – *Az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének hatálya*

### 1. Az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének viszonylatában

#### a) A felek közötti véleménykülönbség

47. A Venezuela-ítéletet a Bíróság a jelen ügyek írásbeli szakaszának lezárását követően hozta meg. A Bíróság ezen ítéletben foglalt megállapításai fényében nem meglepő, hogy a felperesek fenntartották álláspontjukat, és a Tanács megkísérelt csekély jelentőséget tulajdonítani a jelen eljárás kimenetelére gyakorolt hatásnak.

48. Így mindkét felperes továbbra is azt állítja, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alóli kivétel, és ezért azt megszorítóan kell értelmezni. Lényegében az utóbbi képezi a megfelelő jogalapot a KHP céljainak eléréséhez szükséges bármely jogalkotási intézkedéshez. Az előbbi pedig csupán az abban felsorolt végrehajtási intézkedések alapja, különös tekintettel a halászati lehetőségeket meghatározó és elosztó intézkedésekre. A Bizottság ugyanakkor némileg rugalmasabb megközelítést alkalmaz, és elismeri, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése képezhet megfelelő jogalapot bizonyos szervesen kapcsolódó, a halászati lehetőségek puszta meghatározásán és elosztásán túlmutató intézkedések elfogadásához. Mindenesetre a felperesek szerint az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott intézkedések sajátos típusú végrehajtási

intézkedések, amelyeket az e rendelkezés szerinti *sui generis* eljárásban kell elfogadni. A Parlament különösen hangsúlyozta, hogy bármely, politikai választást magában foglaló döntést az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján, a Parlamentet és a Tanácsot is bevonó jogalkotási eljárásban kell meghozni.

49. A felperesek vitatják EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének a Tanács által hivatkozott szó szerinti értelmezését. A Tanács azt állítja, hogy a „[vonatkozó] intézkedések", és annak a különböző nyelvi változatokban (és különösen a franciában) előforduló megfelelői egyértelműen arra utalnak, hogy a rendelkezés magában foglal egyes, a halászati lehetőségek puszta meghatározásán és elosztásán túlmutató szabályokat is. A Parlament és a Bizottság azzal érvel, hogy ilyen következtetést nem lehet levonni egyszerűen a rendelkezés szövegéből, figyelmen kívül hagyva annak tágabb összefüggését.

50. A beavatkozó kormányok által támogatott Tanács azzal az érvvel folytatja, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésében foglalt „intézkedéseket fogad el" arra utal, hogy a rendelkezés jogalapként használható a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozóaktól eltérő intézkedésekre is. Következésképpen az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése nem csak a különbözőképpen – például TKM-ben – kifejezhető számszerűsített halászati jogokra vonatkozik, hanem a szervesen kapcsolódó intézkedésekre is. A Tanács szerint az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése különálló, önálló jogalap, és nem az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alóli kivétel. *Lex specialist* képez az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésében foglalt *lex generalishoz* képest, és így nem kell megszorítóan értelmezni.

51. A Tanács ezért ellenzi a felperesek által javasolt azon értelmezést, miszerint a rendes jogalkotási eljárás elsőbbséggel rendelkezik EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott aktusokhoz képest. Ellenben a Tanács szerint az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése önálló jogalapnak minősül, és nincs közöttük alá-fölérendeltségi viszony. Ezzel összefüggésben a Tanács vitatja azt az érvet is, hogy amennyiben valamely intézkedés kapcsolódik a KHP célkitűzéseihez, úgy annak az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésén kell alapulnia, és hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján egyetlen intézkedést sem lehet elfogadni anélkül, hogy előtte az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján ne határoznának a KHP-ra vonatkozó politikai lehetőségek tekintetében. [8]

b) Az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése mint a végrehajtási intézkedések *sui generis* jogalapja

52. Először is hangsúlyozni kívánom, hogy kérelmeik alátámasztása érdekében a felperesek és a Tanács is hivatkozik az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének és EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének szövegére és történeti összefüggésére, valamint e rendelkezések rendszerszerű és célkutató értelmezésére. Véleményem szerint ezen érvek mindkét álláspont alátámasztására használhatók.

53. Jóllehet mindent összevéve inkább osztom a Tanács EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének és EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének hatályával kapcsolatos érveit, véleményem szerint ez nem elegendő ok arra, hogy az e rendelkezések közötti, a Bíróság által a Venezuela-ítéletben meghatározott elhatárolástól való eltérést javasoljam.

8 — Meg kell jegyezni, hogy a Bizottság valójában árnyaltabb álláspontot képvisel e tekintetben. Azzal érvel, hogy amikor nem létezik az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése szerinti jogalkotási intézkedés, az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését használhatja a Tanács a KHP céljai elérésére irányuló nem jogalkotási intézkedéshez. Ezzel szemben, ha fogadtak el aktust az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján, e keret köti a Tanácsot a (3) bekezdés szerinti intézkedések elfogadásakor.

54. A Bíróság fenti ítéletben megfogalmazott állításai ugyanis aligha jellemezhetők pusztán *obiter dictumként*. Ellenben a Bíróság – a Szerződés releváns rendelkezéseinek, valamint az abban az ügyben vizsgált nyilatkozat céljának és összefüggéseinek részletes vizsgálatát követően [9] – megállapította, hogy az uniós politikai érdek alapján hozott önálló határozat az uniós jogalkotó hatáskörébe tartozik, és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését kell alkalmazni az ilyen politikai döntést végrehajtó, alapvetően technikai jellegű intézkedésekkel kapcsolatban. [10]

55. Mindazonáltal a megtámadott rendeletnek ezen állításra tekintettel való elemzése előtt néhány észrevételt kívánok tenni a felek által a szó szerinti, az összefüggésekre kiterjedő és a célkutató értelmezéssel kapcsolatban előterjesztett érvekre.

i) Összefüggések

56. Első ránézésre nem látok olyan kényszerítő okot, amely miatt az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése ne lenne értelmezhető úgy, hogy az magában foglalja azon, viszonylag sokféle intézkedést, amely valamilyen módon a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására „vonatkozik”. [11] Ezek magukba foglalhatnak olyan intézkedéseket, amelyek valamilyen módon szükségesek a halászati lehetőségek meghatározásához és elosztásához is (mint például az e helyütt releváns, a fogásmennyiségek meghatározásához és a halászati erőkifejtések korlátozásához használt módszer). Ezen intézkedések akár a KHP céljainak megvalósításához szükséges eszközök közé is sorolhatók annyiban, amennyiben azok a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkoznak. Úgy tűnik, az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének – akár az EUMSZ 43. cikk részeként való vagy e rendelkezés történeti összefüggéseivel kapcsolatos – rendszerszerű értelmezése a követendő értelmezéshez nem ad egyértelmű útmutatást.

57. Konkrétabban nekem úgy tűnik, hogy a történeti összefüggés figyelembevétele nem döntő. A Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt a Szerződések egyetlen rendelkezése sem foglalkozott kifejezetten a halászati lehetőségek meghatározásának és elosztásának eljárásával. Ehelyett az alaprendelet 20. cikkének (1) bekezdése meghatározta „a fogás és/vagy a halászati erőkifejtés korlátozásairól és a halászati lehetőségek [tagállamok közötti elosztásáról], valamint az e korlátozásokkal kapcsolatos feltételekről” való határozathozatalra vonatkozó eljárást. Ezen intézkedéseket – azaz a halászati lehetőségek meghatározását és bizonyos járulékos intézkedéseket – a Tanácsnak a Bizottság javaslata alapján, minősített többséggel kellett elfogadnia. A Parlament nem vett részt az eljárásban.

58. E pontnál megjegyezném, hogy nem teljesen világos számomra, hogy miért vonható automatikusan párhuzam az alaprendelet 20. cikke és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése között. Vagy még inkább az EK 37. cikk és az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése között.

59. Ahogy a Tanács megjegyzi, az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdését és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését a Lisszaboni Szerződés vezette be egyetlen rendelkezés, az EK 37. cikk felváltására, amely cikk mezőgazdasági és halászati jogi aktusok sorának elfogadásához szolgált jogalapul a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt. Önmagukban ezek a tények nem látszanak alátámasztani azt a következtetést, hogy az EUM-Szerződés szövegezői azt kívánták biztosítani, hogy olyan körülmények között, amikor a Lisszaboni Szerződés hatálybalépése előtt az EK 37. cikket használták volna, ma már az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdését kell használni.

9 — A Venezuela-ítélet 47–79. pontja.

10 — Különösen az ítélet 79–81. pontja.

11 — A szövegre és annak lehetséges értelmezésére vonatkozóan lásd: Sharpston főtanácsnok Parlament és Bizottság kontra Tanács egyesített ügyekre vonatkozó indítványa, C-103/12 és C-165/12, EU:C:2014:334 (a továbbiakban: Sharpston főtanácsnok Venezuela-ügyre vonatkozó indítványa) és különösen a 160. pont.

60. Az alaprendelet 20. cikke és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése közötti hasonlóságot azonban kétségkívül nehéz figyelmen kívül hagyni. Ugyanakkor az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése szűkebb hatályúnak tűnik, mint az alaprendelet 20. cikke, mivel ez utóbbi cikkel ellentétben nem említi a „kapcsolatos feltételeket”.[12] Tekintettel arra, hogy a Szerződés szerkezete általában, valamint a mezőgazdaság és halászat területe különösen jelentősen módosult, ugyanannyira tűnik valószínűnek, hogy – amint azt a Tanács állítja – a Szerződés változásai valójában a szövegezők azon szándékát tükrözik, hogy – a rendes jogalkotási eljárás e területre való kiterjesztése ellenére – fenntartsanak a Tanácsnak bizonyos (önálló) hatásköröket, mintsem hogy korlátozzák a végrehajtási jogköröket.

61. Ez elvezet a következő kérdéshez. Egyik fél sem tagadja, hogy a Szerződés szövegezői az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésében rendes jogalkotási eljárást írtak elő az intézkedések általánosabb kategóriái, nevezetesen a KHP céljainak eléréséhez szükséges intézkedések esetében, miközben az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése szerinti nem jogalkotási eljárást tartották fenn bizonyos típusú rendeleti intézkedésekre (amelyek azonban a TKM-ek rendes megállapításához hasonlóan szükségesek lehetnek a KHP céljainak követéséhez). Jelentős véleménykülönbség áll fenn ugyanakkor ezen eljárások és a megfelelő intézkedések közötti kapcsolatot illetően.

ii) Van alá-fölé rendeletség vagy nincs?

62. Ahogy azt már említettem, a Tanács és a beavatkozó kormányok azon az álláspontón vannak, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése külön jogalapot képez, és nem csupán az olyan technikai intézkedésekre alkalmazható, mint a TKM-ek megállapítása. Véleményem szerint nem lényeges az, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése úgy van megszövegezve, hogy magában foglalja a „halászati lehetőségek meghatározására és elosztására” vonatkozó „intézkedéseket”, és nem korlátozódik például arra, hogy egyszerűen felhatalmazza a Tanácsot a „halászati lehetőségek meghatározására és elosztására”. A rendelkezés megfogalmazása alapján – ugyanannyira (nem) meggyőzően – védhető a felperesek és a Tanács értelmezése.

63. Ugyanakkor a szöveg alapján semmi nem zárja ki eleve azt a lehetőséget, hogy az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése két külön hatáskört állapítsanak meg az uniós intézmények számára. Ezen értelmezés szerint e két rendelkezés kölcsönösen kizárhatja vagy kiegészítheti egymást. Nem vagyok meggyőződve ugyanis arról, hogy pusztán azért, mert a Szerződés szövegezői a rendes jogalkotási eljárás hatályának a mezőgazdaságra és a halászatra való kiterjesztése mellett döntöttek, az e terülten a Szerződések által biztosított minden további hatáskört szükségszerűen megszorítóan kell értelmezni vagy a jogalkotási hatáskör alá kell rendelni.

64. Mindenesetre a Bíróság e rendelkezések között egyértelmű alá-fölé rendeltséget állapított meg. A Venezuela-ítéletben a Bíróság kimondta, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján elfogadott intézkedések alapvetően technikai jellegűek, és az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján elfogadott rendelkezések *végrehajtását* szolgálják.[13] Ezenkívül az ügyben vitatott nyilatkozat részletes elemzését követően a Bíróság megállapította, hogy pontosan azért, mert e nyilatkozat olyan intézkedés, amely olyan önálló határozat elfogadását feltételezi, amelyet az Európai Uniónak a közös politikáit, különösen a halászati politikát vezérlő politikai érdekeire tekintettel kell meghozni, e nyilatkozat az uniós jogalkotónak az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján való döntését feltételező hatáskörbe tartozik.[14]

12 — Másik érdekes kérdés ezzel kapcsolatban, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének megszövegezése nagyon hasonlít az európai alkotmány létrehozásáról szóló Szerződés III-231. cikkének (3) bekezdésének szövegéhez: „A Tanács, a Bizottság javaslata alapján, európai rendeletet vagy határozatot fogad el az árak, a lefölözések, a támogatások és a mennyiségi korlátozások rögzítésére, továbbá a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozóan”. Az alaprendelet 20. cikkétől eltérően, e rendelkezés szövege nem tesz említést a „[fogási és halászati] korlátozásokkal kapcsolatos feltételekről”. E rendelkezés ugyanis egyértelműen (az európai törvényeknél) alacsonyabb szintű rendelkezésekre utal, ami alá-fölérendeltségi viszonyt jelezhet a jogalkotási eszközök és az azoknál alacsonyabb rangú eszközök között. Lásd még: Sharpston főtanácsnok Venezuela-ügyre vonatkozó indítványa, 168. pont. Ez azonban nem jelenti automatikusan azt, hogy ezen eszközök egymástól függenek, vagy egyik a másiknak feltétlenül alárendelt.

13 — A Venezuela-ítélet50. pontja (C-103/12 és C-165/12, EU:C:2014:2400).

14 — Az ítélet 79–81. pontja (C-103/12 és C-165/12, EU:C:2014:2400).

65. Úgy tűnik tehát, hogy a Bíróság elfogadta, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése elsősorban olyan – korábban az alaprendelet 20. cikke alapján hozottakhoz hasonló – intézkedésekre vonatkozik, amelyeket rendszeres időközönként meg kell hozni (például a TKM-ek meghatározása). [15] Ráadásul én úgy értelmezem az ítéletet – és különösen azt az állítást, hogy fenn kell tartani az uniós jogalkotó azon hatáskörét, hogy az Unió politikai érdekeinek megfelelő önálló döntéseket hozzon –, hogy annak értelmében az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alkalmazása valójában egy előzetes feltételtől, mégpedig az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése szerinti kapcsolódó intézkedés meglététől függ.

66. Más szóval bármely, politikai megfontolásokat tartalmazó *önálló* döntés immár szükségszerűen az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alá tartozik. A Bíróság által a Venezuela-ítéletben tett megállapítások fényében úgy gondolom, hogy bármely olyan intézkedés, mely a halászati lehetőségek meghatározásának és elosztásának kereteit rögzíti, immár az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésének hatálya alá tartozik. Ennek oka, hogy az ilyen keret nem hozható létre olyan intézkedéssel, amelynek pusztán az a célja, hogy végrehajtsa a magasabb szinten az Európai Unió sajátos politikai érdekeire tekintettel elfogadott rendelkezést. Az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése értelmében vett intézkedéseknek tehát azon intézkedésekre kell korlátozódniuk, amelyek szorosan kapcsolódnak annak meghatározásához, hogy ki, mit és hol halászhat, valamint az e kérdésekhez szorosan kapcsolódó feltételek meghatározásához (amennyiben azok végrehajtási intézkedéseket képeznek), miközben a halászati lehetőségek egyéb szempontjaira vonatkozó intézkedések nem tartozhatnak az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alá. [16]

67. Erre tekintettel úgy vélem, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése és az EUMSZ 291. cikken alapuló végrehajtási aktusok között vont párhuzam teljes mértékben találó. Alapvető jellemzőik miatt a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozó intézkedések, amelyeknek tiszteletben kell tartaniuk a KHP-re vonatkozó jogalkotási rendelkezéseket, a végrehajtási intézkedésekhez hasonlíthatók. Ez akkor is így van, ha nem tartoznak az EUMSZ 291. cikk értelmében vett „végrehajtási aktusok” körébe. E megközelítést, valamint az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése és az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján elfogadható intézkedések típusai közötti határvonalat erősítette meg a Bíróság a Venezuela-ítéletben.

68. A fentiekre tekintettel meg kell vizsgálni, hogy a megtámadott rendelet rendelkezései, amelyeket az eredeti bizottsági javaslatból emeltek ki, az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése lapján elfogadott rendelkezések végrehajtását szolgáló technikai intézkedések-e, amelyek meghozatala nem teszi szükségessé a szükségesség értékelését.

## 2. A megtámadott rendelet

69. A Parlament és a Bizottság fő érvként azt állítja, hogy a Tanács nem megfelelő jogalapot használt a megtámadott rendelet esetében. Álláspontjuk szerint ennek oka, hogy az e rendeletben foglalt rendelkezéseket kiemelték az 1342/2008 rendelet módosítására vonatkozó eredeti bizottsági javaslatból, és ezt követően nem az eredeti bizottsági javaslat jogalapját képező EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése, hanem az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján fogadták el. Ezen érv vizsgálata előtt röviden bemutatom, hogy mire szolgálnak az olyan többéves tervek, mint az 1342/2008 rendeletben létrehozott és a megtámadott rendeletben módosított terv.

15 — Sharpston főtanácsnok Venezuela-ügyre vonatkozó indítványa, 164. pont.

16 — Hasonló értelemben lásd: Sharpston főtanácsnok Venezuela-ügyre vonatkozó indítványa, 169. pont.

a) Mik a többéves tervek, és mire szolgálnak?

70. Először is meg kell jegyezni, hogy a KHP általános célja vitathatatlanul az élő vízi erőforrások fenntartható kiaknázása. Az alaprendelet 2. cikke értelmében e cél különösen a halászati gazdálkodásra vonatkozó, különböző többéves tervekben meghatározott többéves megközelítésén keresztül érendő el. A fenntarthatósággal összefüggésben a többéves tervek az állományszintek helyreállításához, vagy ha az állomány már fenntartható szinten van, az állomány e szinten való fenntartásához szükséges külön intézkedéseket hoznak.

71. E tervek, beleértve az 1342/2008 rendelet értelmében a tőkehalra meghatározott tervet is, az adott halászati területen való fenntartható gazdálkodást támogató, különös védelmi intézkedések sorát tartalmazzák. Ezen intézkedések között szerepelnek zárt területek, hálóméretekre és eszközökre vonatkozó szigorú technikai előírások, valamint számos típusú megfigyelés, vizsgálat és ellenőrzés. A tervek feladata különösen az, hogy az érintett állományok fenntartható kiaknázásához szinteket határozzanak meg. Ez többek között egyrészt a TKM-ek éves meghatározására, másrészt pedig a megengedhető maximális halászati erőkifejtésre vonatkozó szabályokon keresztül valósul meg.

72. Az alaprendelet 5. és 6. cikke értelmében mind a helyreállítási tervek, mind pedig a gazdálkodási tervek tartalmaznak olyan szinteket, amelyekhez az állományok helyzetét viszonyítják. Miközben a lehalászási szabályok [17] – amelyek az alaprendelet 5. cikkének (4) bekezdése értelmében a fogási határok irányítására előre meghatározott biológiai paraméterek csoportját jelentik – a helyreállítási tervek lehetséges részei, a halászati erőkifejtés korlátozása főszabály szerint kötelező elem.

b) A TKM-ek meghatározására és a halászati erőforrások elosztására kevés rendelkezésre álló adat esetén alkalmazott módszer

73. Ahogy az a fentiekből kitűnik, a többéves tervek a halállomány védelmének eszközeit képezik, amelyek döntően hozzájárulnak ezen állományok fenntartható kiaknázásához. E tekintetben a többéves tervek nélkülözhetetlenek a KHP céljainak eléréséhez: a tág védelmi és fenntarthatósági elveket ültetik át a gyakorlatba, és egyensúlyba hozzák azokat a társadalmi, ill. gazdasági célokkal. Úgy tűnik, ezzel minden fél egyetért.

74. A többéves tervek KHP céljainak elérésében való alapvető szerepén túl valamennyi fél egyetért abban, hogy ha nem az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése, akkor a 43. cikk (2) bekezdése a megfelelő jogalap a megtámadott rendelet esetében (és ha ez így van, az eredeti bizottsági javaslat egyetlen részét sem lehetett volna kiemelni). Egyik fél sem állítja, hogy a megtámadott rendeletnek kettős jogalappal kellene rendelkeznie.

75. E tekintetben az állandó ítélkezési gyakorlat értelmében az uniós intézkedés jogalapja megválasztásának objektív, a bírósági felülvizsgálatot lehetővé tévő elemeken kell alapulnia. Ezen elemek nem csak az intézkedés célját és tartalmát, hanem a jogszabályi hátteret is magukban foglalják. [18]

17 — Úgy tűnik némi nézeteltérés áll fenn a „lehalászási szabályok” kifejezés jelentését illetően. Ennek oka kétségtelenül az, hogy a kifejezésnek az alaprendelet (7) premabulumbekezdésében, illetve 5. cikkének (4) bekezdésében foglalt meghatározása eltér. Mivel a rendelet 5. cikkének (4) bekezdésében pontosabb meghatározás szerepel, a következőkben a lehalászási szabályokra ezt követően csak a TKM-ekkel kapcsolatban hivatkozom, figyelmen kívül hagyva a halászati erőkifejtést.

18 — Lásd: Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-43/12, EU:C:2014:298, 29. pont; Bizottság kontra Tanács ítélet, C-137/12, EU:C:2013:675, 52. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat. A jogszabályi háttérrel kapcsolatban lásd különösen: Bizottság kontra Parlament és Tanács, C-411/06, EU:C:2009:518, 64. és 65. pont.

76. Ami először is a jogszabályi hátteret illeti, az 1342/2008 rendeletben meghatározott tőkehal-gazdálkodási terv teljes egészében az EK 37. cikken alapult. Tekintettel azonban arra, hogy a halászat területén azóta alkotmányos jelentőségű változások történtek,[19] elhamarkodott lenne önmagában ezen az alapon azt a következtetést levonni, hogy a terv későbbi módosításainak feltétlenül az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdésén kell alapulnia.

77. Mindenesetre a jelen probléma nem a megtámadott rendelet fő céljának vagy tartalmának meghatározásában rejlik. Ahogy az a preambulumból kitűnik, a rendelet célja olyan konkrét szabályokat meghatározni, amelyek részletes módszertant írnak elő egyfelől a TKM-eknek, másfelől pedig a halászati erőkifejtés korlátozásainak az éves szintű meghatározására vonatkozóan úgy, hogy az tudományos adatok alapján tükrözze a halászati lehetőségek meghatározása és elosztása terén szükséges rugalmasságot.[20]

78. A tőkehal–gazdálkodási tervnek a megtámadott rendelettel felváltott, illetve módosított 9. és 12. cikke részletes szabályokat állapít meg a – TKM-ben és halászati erőkifejtés korlátozásában kifejezett – halászati lehetőségek bizonyos különös körülmények között való meghatározására. Ebben az értelemben e cikkek kiigazítják a halászati lehetőségek korlátozására egyébként alkalmazandó szabályok kivételeit. Ez kétségkívül anélkül valósul meg, hogy módosulna a tőkehal-gazdálkodási terv átfogó célja, amelyet az 1342/2008 rendelet 5. cikke a legmagasabb fenntartható hozammal és a halászat okozta állománypusztulási aránnyal fejez ki.[21] Mindamellett a Bíróság Venezuela-ítéletben megfogalmazott megállapításaira – és különösen az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének megszorító értelmezésére – tekintettel az itt felmerülő kérdés az, hogy a megtámadott rendeletben foglalt rendelkezések többek-e a tőkehal-gazdálkodási tervet mint egészet végrehajtó puszta technikai intézkedéseknél.

79. Véleményem szerint erről van szó. Ahogy azt ugyanis fentebb jeleztem (és ahogy azt a Tanács lényegében elfogadta), a megtámadott rendelet a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozó tőkehal-gazdálkodási terv céljainak megvalósítását szolgáló (egyes) eszközöket határozza meg.

80. E tekintetben először is a (megtámadott rendelettel módosított) 1342/2008 rendeletben létrehozott tőkehal-gazdálkodási terv az 5. cikke értelmében biztosítani kívánja a tőkehalállományoknak a legmagasabb fenntartható hozam mellett történő fenntartható kiaknázását. Ezt a célt a tőkehalra vonatkozó, halászat okozta állománypusztulás megfelelő korosztályok vonatkozásában megállapított egyedi szintje túllépése nélkül kell elérni. E cél elérése érdekében a rendelet 7–10. cikke arra vonatkozó lehalászási szabályokat állapít meg, hogy különböző körülmények között hogyan kell kiszámítani a TKM-eket és a halászati erőkifejtést. Lényegében e rendelkezések azokat az eszközöket jelölik meg, amelyekkel az 5. cikkben meghatározott terv céljait meg kell valósítani.

81. Különösen a megtámadott rendelet tekintetében a módosított 9. cikk (a TKM-ek meghatározása kevés rendelkezésre álló adat esetén) és a módosított 12. cikk (a halászati erőkifejtés meghatározásának módszere) anyagi tartalma a halászati lehetőségek több évre való meghatározásának keretét, vagy – Sharpston főtanácsnok szavaival élve – *előfeltételét* jelentik.[22] Véleményem szerint e rendelkezések nem pusztán a tőkehal-gazdálkodási terv végrehajtását szolgáló intézkedések, hanem inkább a terv részét képező építőkövek. Ezért kell foglalkozni velük az alap jogalkotási aktusban.

19 — Lásd a fenti 59. pontot.

20 — A vitatott rendelet (3)–(5) preambulumbekezdése.

21 — Az alaprendelet 5. cikkének (2) bekezdése értelmében ugyanis a terv céljait sajátos „védelmi referenciapontokra” való hivatkozással kell megjelölni.

22 — Sharpston főtanácsnok Venezuela-ügyre vonatkozó indítványa, 169. pont.

82. E tekintetben a Tanács hangsúlyozza ezen intézkedések választható jellegét. Véleményem szerint azonban nem lényeges, hogy e szabályok választhatók-e, vagy sem. A szükségesség KHP céljaira tekintettel való értékelése ugyanis nem csak e szabályoknak a többéves tervekbe való belefoglalására vonatkozó döntésben, hanem e szabályok tartalmának meghatározásában is szerepet játszik. A Bíróság szerint ezen értékelést a jogalkotási eljárásban kell elvégezni. Sőt talán még fontosabb, hogy e rendelkezések nem pusztán „meghatározzák" vagy „elosztják" a halászati lehetőségeket. Ahogy az a megtámadott rendeletből kitűnik, a kérdéses rendelkezések részletes módszert rögzítenek, amelyet akkor kell követni, amikor az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján a halászati lehetőségeket meghatározzák és elosztják. Más szóval olyan keretet biztosítanak, amelyben bizonyos különleges körülmények között a halászati lehetőségeket meghatározzák és elosztják.

83. Különösen a tőkehal–gazdálkodási tervnek a megtámadott rendelettel felváltott 9. cikkére tekintettel, e rendelkezés részletes szabályokat állapít meg a TKM-ek nem elegendő információ rendelkezésre állása esetén való meghatározásához akkor, amikor a 7. és 8. cikkben rögzített szabályok nem alkalmazhatók a kellően pontos és reprezentatív információk hiányában. E módosítás rugalmasabb szabályokat vezetett be, amelyek lehetővé teszik a tudományos szakvéleményekre való megfelelő válaszadást, ahelyett hogy 25%-os automatikus csökkentést írnának elő, ahogy azt az 1342/2008 rendelet eredetileg tartalmazta.

84. Ugyanakkor a tőkehal–gazdálkodási terv 12. cikkének (4) bekezdése hasonlóképpen módosult a halászati erőkifejtés megfelelő információk hiánya esetén való meghatározása kapcsán. A 12. cikkbe egy új (6) bekezdést is beillesztettek, amely értelmében a Tanács eltekinthet a halászati erőkifejtések további korlátozásainak alkalmazásától, amennyiben a megengedett legnagyobb halászati erőkifejtést négy egymást követő évben csökkentették.

85. A fentiek alapján, ha a Tanács által javasolt megközelítést követnénk, a Tanács jogosulttá válna nem csak a halászati lehetőségek (évente történő) meghatározására és elosztására, hanem arra is, hogy – ugyanazon döntéshozatali eljárásban – ennek módjáról is döntsön.

86. Jóllehet bizonyára igaz az, hogy – amint azt a Bizottság megjegyzi – ez azzal a veszéllyel járhat, hogy a rövid távú (politikai vagy gazdasági) megfontolások felülkerekednek a fenntarthatósággal kapcsolatos hosszú távú megfontolásokon, egyik felperes sem bizonyította, hogy ilyen veszély a jelen ügyekben felmerült.[23] Épp ellenkezőleg, valamennyi fél elégedettnek tűnik a megtámadott rendeletben foglalt rendelkezések anyagi tartalmával. Sőt meg kell jegyeznem, hogy a Tanács az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése értelmében sem jár el egyedül: a Bizottságnak kezdeményezési joga van, és az e rendelkezés alapján elfogadott intézkedésekre javaslatot tesz. Ebben az értelemben azon állítások, hogy a Tanács teljesen szabadon léphetne fel, és hogy a Parlament döntéshozatali eljárásba való bevonása nélkül a KHP céljait figyelmen kívül hagynák, azt feltételezik, hogy ilyen körülmények között a Bizottság a Tanáccsal együtt szintén szabad kezet kapna.

87. Fontosabb tehát az, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdésének olyan értelmezése, hogy az a halászati lehetőségek meghatározására és elosztására vonatkozó keretet meghatározó intézkedéseket fed le, teljes mértékben ellentétes azzal az elgondolással, hogy bármely, politikai választást tartalmazó döntést jogalkotási eljárásban kell meghozni. Ha a Tanács az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján jogosult lenne olyan lehalászási szabályokat és a halászati erőkifejtés olyan korlátozásait elfogadni, mint amelyek a jelen eljárás tárgyát képezik, nem csak arra lenne hatásköre, hogy végrehajtsa a

23 — Ugyanakkor e rövid távú megfontolások alátámasztani látszanak a megtámadott rendeletben foglalt rendelkezések sürgős elfogadásának szükségességét. Ahogy azt a Tanács például a rendelet (5) preambulumbekezdésében kifejti, a halászati erőkifejtés 1342/2008 rendeletben meghatározott automatikus éves csökkentése jelentős gazdasági és társadalmi hatást gyakorolna bizonyos flottaszegmensekre.

jogalkotónak a halászati lehetőségek tényleges meghatározásán és elosztásán keresztül hozott döntéseit, hanem valójában elismernénk, hogy a halászati lehetőségek bizonyos különleges körülmények közötti meghatározására vonatkozó keret megállapítása esetében jogosult egyedüli szabályozóként fellépni. A Bíróság egyértelművé tette, hogy az ilyen helyzet jogellenes lenne. [24]

88. A következtetések előtt foglalkozni kell a Tanács és a beavatkozó kormányok aggodalmaival. Attól tartanak, hogy a Parlament és a Bizottság által javasolt, illetve a Bíróság által lényegében megerősített értelmezés értelmetlenné teszi az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését és jelentősen korlátozza a Tanács mozgásterét az e rendelkezés szerinti intézkedések meghozatalában.

89. Az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdését talán nem teszi ugyan értelmetlenné, a Parlament és a Bizottság által javasolt értelmezés bizonyosan a rendelkezés és az abban átruházott hatáskörök megszorító értelmezését vonja maga után. Ez azonban valójában a Bíróság Venezuela-ítéletben követett megközelítésének következménye. A jelenlegi szabályozás értelmében azon (több vagy kevesebb) mérlegelési mozgástér, amelyet a Tanács az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése szerinti intézkedések elfogadása során élvez, attól függ, hogy az uniós jogalkotó mekkora mozgásteret hagy neki. [25]

90. Ismételve a fentieket, a tőkehal–gazdálkodási tervnek a megtámadott rendelettel felváltott 9. cikke, valamint módosított 12. cikkének (4) és (6) bekezdése nem egyszerűen végrehajtja az uniós jogalkotó döntését, hanem inkább a halászati lehetőségek bizonyos különleges körülmények között való meghatározásának és elosztásának keretét határozza meg. Ezért vélem úgy, hogy a megtámadott rendeletet nem megfelelő jogalap alapján fogadták el, és a Tanács e rendelkezések bizottsági javaslatból való kiemelésével jogellenesen járt el. Következésképen a Parlament által előadott egyetlen jogalapnak és a Bizottság által hivatkozott első jogalapnak helyt kell adni.

91. Az ilyen értelmű következtetés önmagában elegendő ahhoz, hogy a Bíróság a Parlament és a Bizottság által a jelen ügyekben előterjesztett kereseteknek helyt adjon, és a megtámadott rendeletet megsemmisítse. A teljesség kedvéért azonban röviden foglalkozom a Bizottság által hivatkozott további két jogalappal, valamint a Bizottság és a Tanács azon kérelmével, hogy a megtámadott rendelet joghatásai fennmaradjanak.

## D – *Fennmaradó kérdések: eljárási hiba, a Bizottság kizárólagos javaslattételi joga és a megtámadott rendelet joghatásai*

92. A Bizottság által hivatkozott második jogalap állítólagos eljárási hibára vonatkozik: eszerint a jogalap megválasztásában való tévedés eredményeképpen a Tanács megsértette a Parlamentnek a rendes jogalkotási eljárásban való részvételre vonatkozó intézményi előjogát, valamint az EGSZB azon előjogát, hogy megfelelően konzultáljanak vele. Ahogy azt a Bizottság megjegyzi, e jogalap összefügg az első jogalappal. Fentebb arra a következtetésre jutottam, hogy az első, a jogalkotási jogalap megválasztásával kapcsolatos jogalapnak helyt kell adni. Következésképpen a Bizottság által felhozott második jogalapnak is helyt kell adni.

24 — Lásd különösen a Venezuela-ítélet 50. pontját.

25 — Ha a megtámadott rendeletet az EUMSZ 43. cikk (2) bekezdése alapján fogadták volna el, a módosított 12. cikk (6) bekezdése tisztán illusztrálná az olyan jogalkotási rendelkezést, amely ilyen mozgásteret hagy a Tanácsnak.

93. Ez a harmadik jogalapra is vonatkozik.[26] Nem csak azért, mert a tőkehal–gazdálkodási tervnek a megtámadott rendelettel felváltott 9. cikke, illetve módosított 12. cikke jogellenesen változott át jogalkotási rendelkezésből rendeleti rendelkezésbe: e változás eredményeképpen e rendelkezések jogi jellege alapvetően módosulna (jóllehet céljuk és tartalmuk akár változatlan maradt). Sőt a tőkehalállománnyal való gazdálkodás általános megközelítse jelentősen megváltozna.

94. Amennyiben azonban a Bíróság nem értene egyet velem abban, hogy az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése nem megfelelő jogalap volt a megtámadott rendelet esetében, azt javasolnám, hogy a Bizottság harmadik jogalapját a Bíróság utasítsa el. Mind a Bizottság, mind a Tanács ugyanis egyetért abban, hogy a jogalap módosítása nem jár automatikusan a javaslat tárgyának és céljának alapvető megváltozásával. Ha a Bíróság azt állapítaná meg, hogy a Tanács jogszerűen bontotta ketté a javaslatot, és fogadta el a megtámadott rendelet az EUMSZ 43. cikk (3) bekezdése alapján (amiatt, hogy a szóban forgó rendelkezések az átfogó tőkehal-gazdálkodási terv technikai végrehajtási intézkedései), akkor is szükséges lenne a jogalap megfelelő kiigazítása.[27]

95. Végül a Bizottság és a Tanács az EUMSZ 264. cikk (2) bekezdésére hivatkozva azt kéri, hogy a Bíróság megsemmisítés esetén tartsa fenn a megtámadott rendelet joghatásait.[28] A Parlament nem ellenezte e kérelmet.

96. Fentebb megállapítottam, hogy a megtámadott rendeletet meg kell semmisíteni. Következésképpen részben megsemmisülne az az alap, amely szerint 2013-ban meghatározták a halászati lehetőségeket. Úgy vélem, ez olyan helyzet, amelyben azonosíthatók jelentős jogbiztonsági okok, valamint annak szükségessége, hogy az e területre gyakorolt súlyosan negatív következményt elkerüljék, így igazolható a megsemmisített aktus joghatásait fenntartó döntés.[29]

97. A jelen körülmények között, amikor is a halászati tevékenységeket ténylegesen a TKM-ek rögzítésével és a halászati erőforrásra vonatkozó korlátozásokkal kapcsolatos, a megtámadott rendeletben foglalt szabályok alkalmazása határozta meg, a rendelet alkalmazásában való szakadás nem csak a jogbiztonság szempontjából lenne problémás (mivel a tényleges halászati lehetőségeket az adott évre rögzítő külön rendeletek[30] ellentétesek lehetnének az eredeti tőkehal-gazdálkodási tervvel), hanem az iparra is számos hátrányos következménnyel járhat. Sőt a jelen eljárásban részt vevő valamennyi fél egyetért a megtámadott rendelet anyagi tartalmával, az egyetlen alapvető nézeteltérés a jogalap megválasztását érinti.

98. Ilyen körülmények között úgy vélem, hogy a megtámadott rendelet joghatásait fenn kell tartani. Van némi meggyőző ereje a Bizottság azon javaslatának, hogy a megtámadott rendelet joghatásai az ítélethozatalt követő teljes naptári évben maradjanak fenn. Ez fokozott jogbiztonságot biztosítana különösen a halászok szempontjából, tekintettel arra, hogy a halászati lehetőségeket általában évente, adott naptári évre határozzák meg. Ugyanakkor ez akármilyen hasznos is lehet, alapvető jelentőségű az, hogy a jogellenes aktusok ne maradjanak hatályban hosszabb ideig, mint amely feltétlenül

26 — Elvileg a Tanács kettébonthatja a bizottsági javaslatot, ha az annak tartalma alapján igazolható. Ennek oka, hogy bár a Bizottságot illeti meg a kezdeményezési jog, e jog nem abszolút. A Tanács azonban csak akkor járhat így el (egyhangúlag, az EUMSZ 293. cikk (1) bekezdése alapján), ha az összhangban van az eredeti javaslat tárgyával és céljával, ahogy azt a Bíróság megállapította. Lásd: Eurotunnel és társai ítélet, C-408/95, EU:C:1997:532, 39. pont.

27 — Lásd e tekintetben: Sharpston főtanácsnok Venezuela-ügyre vonatkozó indítványa, 196. és 197. pont.

28 — A Bizottság úgy véli, hogy a megtámadott rendelet joghatásait legfeljebb a jelen ügyekben való ítélethozatalt követő január 1-jétől számított egy naptári évig kellene fenntartani.

29 — Lásd például: Parlament kontra Tanács ítélet, C-166/07, EU:C:2009:499, 74. és 75. pont; Parlament kontra Tanács ítélet, C-355/10, EU:C:2012:516, 89. és 90. pont; Bizottság kontra Parlament és Tanács ítélet, C-43/12, EU:C:2014:298, 54–56. pont; Parlament kontra Tanács ítélet, C-490/10, EU:C:2012:525, 91. és 92. pont.

30 — A szóban forgó évben ezek: a nemzetközi tárgyalások vagy megállapodások hatálya alá nem tartozó bizonyos halállományok és halállománycsoportok tekintetében az uniós hajók számára rendelkezésre álló halászati lehetőségeknek a 2013. évre történő meghatározásáról szóló, 2013. január 21-i 39/2013/EU tanácsi rendelet (HL L 23., 1. o.), és az uniós vizeken, valamint a nemzetközi tárgyalások vagy megállapodások hatálya alá tartozó bizonyos halállományok és halállománycsoportok tekintetében az uniós hajók számára egyes nem uniós vizeken rendelkezésre álló halászati lehetőségeknek a 2013. évre történő meghatározásáról szóló, 2013. január 21-i 40/2013/EU tanácsi rendelet (HL L 23., 54. o.)

szükséges. Annak érdekében, hogy az uniós intézmények ösztönözve legyenek arra, hogy minél hamarabb elfogadják az új rendeletet a megfelelő jogalappal, álláspontom szerint a megtámadott rendelet joghatásait a jelen ügyekben való ítélethozatalt követő hat hónapot meg nem haladó időszakra kellene fenntartani.

## IV – **Költségek**

99. Az eljárási szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése alapján a Bíróság a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A jelen ügyekben a Parlament és a Bizottság is kérte a költségekben való marasztalást, a Tanács pedig pervesztes lett.

100. Az eljárási szabályzat 140. cikkének (1) bekezdése ugyanakkor előírja, hogy az eljárásba beavatkozó tagállamok maguk viselik saját költségeiket. A Spanyol Királyságnak, a Francia Köztársaságnak és a Lengyel Köztársaságnak tehát viselniük kell saját költségeiket.

## V – **Végkövetkeztetések**

101. A fenti megfontolásokra tekintettel azt javasolom, hogy a Bíróság:

– semmisítse meg a tőkehalállományokra és az ezen állományok halászatára vonatkozó hosszú távú terv létrehozásáról szóló 1342/2008/EK rendelet módosításáról szóló, 2012. december 19-i 1243/2012/EU tanácsi rendeletet;

– az EUMSZ 264. cikk (2) bekezdése alapján a megtámadott rendelet joghatásait a megfelelő jogalap szerint elfogadott új rendeletnek a jelen ügyekben való ítélethozatalt követő hat hónapot meg nem haladó időszakban való hatálybalépéséig tartsa fenn;

– a Tanácsot kötelezze a költségek viselésére, és

– állapítsa meg, hogy a Spanyol Királyság, a Francia Köztársaság és a Lengyel Köztársaság maguk viselik saját költségeiket.